Tjenestetids Udløb, saa at denne ikke kunde afsjenes, uden at Ægteskabets Fuldbyrdelse maatte udsættes, findes det billigt, at den ovennævnte Straf for Udeblivelse bortfalder. Dog bør dette, for at det ikke skal blive nødvendigt to Gange at sagsøge Tyendet, betinges af, at det godvilligen betaler Husbonden, hvad denne kan fordre af det udeblevne Tyende.

Lovlig Undskyldning for ikke at gaae i Tjeneste kan være af et dobbelt Slags. Den kan enten bestaae i en Tyendet rammende Omstændighed, som uden dets Brøde sætter det ud af Stand til at tiltræde Tjenesten, saasom Sygdom eller Indkaldelse til Krigstjeneste, eller være en saadan Handling af Husbonden, som berettiger Tyendet til at fratræde Contracten. I begge Tilfælde bør det uden Tvivl tilbagebetale Fæstepengene. Til det førstnævnte Slags hører ogsaa, at en Husbond ulovligen holder et Tyende tilbage i Tjenesten over rette Fardag og derved hindrer det fra at tiltræde en paatagen ny Tjeneste. I saa Fald bør Husbonden, foruden at lide en passende Straf, der synes at kunne være Bøder, naar Handlingen ikke gaaer ind under Forordningen af 4de October 1833 § 24, betale Erstatningen saavel til Tyendet som til den, i hvis Tjeneste dette har fæstet sig. Denne Erstatning antages at kunne bestemmes for Tyendet til saa Meget, som det skulde havt, naar det ulovligen var bleven afviist fra den paatagne Tjeneste, derunder ogsaa Beløbet af Fæstepengene, som Tyendet maa tilbagebetale, og for den anden Husbond til saa Meget, som Tyendet skulde have erlagt til ham, naar det uden gyldig Grund var udeblevet af Tjenesten, dog med Undtagelse af Fæstepengene, da disse betales ham tilbage af Tyendet. Jvfr. Placat af 3die December 1755 § 2. Som Handlinger af Husbonden, der berettige et Tyende til at fratræde Contracten og udeblive, angives ved en Henviisning til § 48 visse mere graverende af saadanne, som give et Tyende Ret til at forlade den Tjeneste, hvori det er. Grunden til, at ikke alle disse Handlinger her ere medtagne, vil man letteligen kunne slutte sig til af det, der anføres S. 24 med Hensyn til saadanne Forseelser af Tyendet, som give Husbonden Ret til at afvise det. Da de Forseelser af Husbonden, der paa dette Sted komme i Betragtning, ikke ere udviste mod selve det Tyende, som her omhandles, men mod et andet, er der sat den Grændse, at de skulle være foregaaede i det sidste Halvaar, førend det fæstede Tyende skal tiltræde Tjenesten.

§§ 24—31.

Tyendets Pligter under Tjenestetiden maae fornemmeligen udledes af Contractens Væsen og den særlige Overeenskomst, som er afsluttet. Man har i Lovudkastet kun omtalt enkelte saadanne Pligter, mod hvilke Indsigelser især kunne tænkes fremsatte fra Tyendets Side. Øiemedet er saaledes at hæve Anledning til Tvist. Som saadanne Pligter anføres, at Tyendet, om det end har ladet sig fæste til visse bestemte Arbeider, dog ogsaa skal deeltage i andre huslige Forretninger, naar de, hvem de egentligt paaligge, have Forfald, og i Almindelighed fremme Husvæsenets Bedste samt underkaste sig Husets Orden, at det kan ikke nægte at yde Tjeneste til de i Huset optagne Personer, om de end, f. Ex. som Gjæster, ikke høre til den egentlige Husstand, at det ikke uden Husbondens Samtykke maa enten lade sin Tjeneste udføre af Andre eller i egne Anliggender forlade Huset, jvfr. Forordn. af 25de Marts 1791 § 12, og at det skal erstatte den Skade, som det paafører Husbonden af Forsæt, Uagtsomhed eller Mangel paa nogen særegen Art af Dygtighed, der udkræves til de Forretninger, hvortil Tyendet har ladet sig antage, jvfr. Lovens 3—19—1 og 2.

At Tyendet skylder Husbonden Lydighed og Ærbødighed, ligger i Forholdets Natur. For Overtrædelse af disse Pligter bliver det, naar man ikke vil give Husbonden Ret til paa Grund af enhver Ulydighed eller uærbødig Ytring af Tyendet at afskedige dette, hvilket vilde medføre Ubillighed, jvfr. § 46 Nr. 4 og 5, og man indskrænker Revselsesretten til Tyende af en vis Alder, jvfr. § 30, saameget nødvendigere at fastsætte Straffe. For simpel Ulydighed har man troet, at Straffen kunde være en Mulct fra 1 til 10 Rbd., men at den for en saadan grovere Ulydighed, som kan benævnes Opsætsighed, jvfr. Udkast til Straffelov for den danske Krigsmagt § 126, og for Trods burde